

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **O.**, právne zastúpeného J., proti žalovanému: **P.**, v konaní **o zaplatenie peňažnej pohľadávky v sume 132 509,33 eur s príslušenstvom**, na dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 18. septembra 2013 č. k. 13Cob/67/2013-201, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu **o d m i e t a**.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 30. 10. 2012 č. k. 19Cb/76/2012-124 poddĺžnícku žalobu o zaplatenie 132 509,33 eur zamietol. O trovách prvostupňového konania rozhodol tak, že žalovaný nemá právo na ich náhradu. Po vykonanom dokazovaní a aplikácii ust. § 94 ods. 1, § 95 ods. 1 písm. a/, ods. 2, § 96 ods. 1, 3, § 61a ods. 1, § 102, § 103 Exekučného poriadku v spojení s ust. § 8 ods. 3, 4 zákona č. 182/1993 Z. z. za dodržania postupu v zmysle ust. § 120 ods. 1, 3, § 132 O. s. p. súd prvého stupňa skonštatoval, že medzi účastníkmi neboli podľa § 120 ods. 3 O. s. p. v konaní sporné skutkové okolnosti, podľa ktorých žalobca na základe exekučného titulu - uznesenia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 28. 10. 2011 č. k. 8Cb/268/2009-67 exekučne vymáhal voči povinnému – B. peňažnú pohľadávku, ktorá v rozsahu uvedeného exekučného titulu zodpovedala sume

89 293,50 eur s príslušenstvom a trovám konania 1 746,25 eur. V rámci exekučného konania, ktoré bolo vedené pred povereným súdnym exekútorom - J., súdnou exekútorkou V. neskôr zastúpenou J., súdnou exekútorkou V. bola vedená exekúcia spôsobom vykonania exekúcie, a to prikázaním pohľadávok oprávneného - žalobcu z účtov povinného v peňažnom ústave - v banke, ktoré účty povinného sú vedené u žalovaného. Žalovaný po tom ako obdržal Prehlásenie povinného z 29. 03. 2012 (č. 1. 5) oznámil poverenému súdnemu exekútorovi listom zo 04. 04. 2012, že exekúciu prikázaním pohľadávky žalobcu zo všetkých účtov povinného vedených u žalovaného pomerne k stavu jednotlivých účtov povinného vedených u žalovaného podľa doplnenia exekučného príkazu z 29. 03. 2012 nevykoná (č. 1. 7). Tento postup odôvodňoval poukazom na ust. § 102 Exekučného poriadku a § 8 ods. 4 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v spojení s poukazom na označené Prehlásenie povinného, podľa ktorého sú prostriedky na účtoch povinného u žalovaného uvedených v doplnení exekučného príkazu z 29. 03. 2012 (s výnimkou prostriedkov na účte č. X., z ktorého účtu bude ďalej exekúcia vymáhaná až do úplného uspokojenia pohľadávky) majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktoré povinný vedie samostatne a osobitne pre každý dom, ktorý spravuje v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z.

Súd prvého stupňa konštatoval, že zo zmlúv o bežnom účte podľa č. 1. 63 až 110, ktoré zmluvy sú z 03. 01. 2005 vyplynulo, že tieto v článku 5 obsahovali vyhlásenie povinného ako klienta, podľa ktorého finančné prostriedky na účte sú získané z úhrad za plnenia od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov. Preto súd prvého stupňa dospel k záveru, že finančné prostriedky na bežných účtoch zriadených zmluvami o bežných účtoch podľa č. 1. 63 až 110 spisu sú teda finančnými prostriedkami, ktoré nepatria povinnému, a preto nemôžu byť predmetom exekúcie podľa Exekučného poriadku vedenej proti povinnému. V nadväznosti na to žalovaný dôvodne postupoval tak, že z účtov povinného u neho vedených, označených v doplnení exekučného príkazu z 29. 03. 2012 (okrem prostriedkov vedených na účte č. X.) neodpisoval žiadne finančné prostriedky. Žalovaný preto podľa súdu prvého stupňa postupoval v súlade s ustanovením špeciálnej právnej úpravy § 8 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z. z. ako aj v súlade s ust. § 61a ods. 1, § 102 v súlade s § 95, § 96 ods. 3, § 97, § 98, § 99 Exekučného poriadku. Vo väzbe na uvedené voči žalovanému podľa § 103 Exekučného poriadku nemohla byť podľa súdu prvého stupňa žaloba vyhodnotená ako dôvodná, a preto súd prvého stupňa rozhodol o jej zamietnutí. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, napadnutým rozhodnutím zo dňa 18. septembra 2013 č. k. 13Cob/67/2013-11 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. S poukazom na ust. § 219 ods. 1, ods. 2 O. s. p. sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvého stupňa a zdôraznil, že pre posúdenie sporovej právnej veci nebolo rozhodné kto bol uvedený ako majiteľ účtu, ale relevantným bol charakter finančných prostriedkov na účte, t. j. majetkom koho sú tieto finančné prostriedky. Takéto finančné prostriedky v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov tak v znení k 03. 01. 2005 ako aj podľa posledného znenia zákona do vydania rozhodnutia sú majetkom vlastníkov bytov nie majetkom správcu, keď je nesporné, že finančné prostriedky získané z úhrad za plnenia od vlastníkov bytov a nebytových priestorov a prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv sú majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Správca s týmito prostriedkami len disponuje za účelom správy bytov. Krajský súd súhlasil s názorom okresného súdu, že aj keď sa majiteľmi účtu v zmysle novej zákonnej úpravy v zmluvách o bežnom účte nestali vlastníci bytov ani nebytových priestorov nebolo to pre charakter, resp. druh finančných prostriedkov na účte podstatné. Bez ohľadu na majiteľa účtu finančné prostriedky na účte boli vlastníctvom vlastníkov bytov a nebytových priestorov nie správcu a nemohli byť predmetom exekúcie. Ak finančné prostriedky boli majetkom vlastníkov bytov a nebytových priestorov tak žalovaný postupoval správne, keď tieto finančné prostriedky neodpísal z účtu povinného - B., a tým podľa odvolacieho súdu nemožno konštatovať, že by žalovaný nepostupoval podľa ust. § 96 ods. 3 Exekučného poriadku, resp., že by žalovaný porušil ust. § 96 ods. 3 Exekučného poriadku. Skutkový stav ďalej potvrdil exekútor, ktorý vydal z dôvodu, že na účtoch sa nachádzajú finančné prostriedky vlastníkov bytov a nebytových priestorov príkaz na odblokovanie účtov (č. 1. 30 spisu). Ak by žalovaný odpísal finančné prostriedky v prospech oprávneného, odpísal by prostriedky z majetku inej osoby než povinného, čo by podľa odvolacieho súdu predstavovalo neoprávnený zásah do vlastníckeho práva. Na základe skutkového stavu zisteného okresným súdom, ktorým bol krajský súd viazaný, žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že na účtoch povinného - B. sa nachádzali aj finančné prostriedky, ktoré patrili správcovi, k tomuto tvrdeniu žiaden dôkaz nepredložil, z ktorého dôvodu v tomto smere použitá argumentácia žalobcu zostala bez preukázania, a preto bolo nevyhnutné vychádzať zo zisteného skutkového stavu okresným súdom, a to, že na účtoch povinného sa nachádzali finančné prostriedky, ktoré tvorili majetok vlastníkov bytov a nebytových priestorov.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ďalej zdôraznil, že z titulu splnenej poučovacej povinnosti podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a princípu neúplnej apelácie v odvolacom konaní nebolo možné prihliadať na dodatočne až v odvolacom konaní predložený dôkaz žalobcom v podaní zo dňa 06. 08. 2013, a to výpis z účtu povinného - B., keďže pre jeho vykonanie nebol žalobcom preukázaný žiaden z taxatívnych dôvodov vyplývajúcich z ust. § 205a ods. 1 O. s. p. Odvolací súd dodal, že išlo o dôkaz k tvrdeniu, ktoré už použil žalobca v konaní pred súdom prvého stupňa, t. j., že na účte povinného sa nachádzali aj finančné prostriedky, ktoré patrili správcovi, čo však nepreukázal pred súdom prvého stupňa i napriek poučeniu podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O. s. p.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie odôvodnené v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. V dovolaní žalobca poukázal na to, že v odvolaní podanom proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa žiadal o vytýčenie pojednávania na odvolacom súde, kde by sa mohol vyjadriť k dôvodom odvolania. Odvolací súd mu však prípisom z 11. 07. 2013 oznámil, že dňa 18. 09. 2013 bude vyhlásené rozhodnutie bez nariadenia ústneho pojednávania. Následne bol žalobcovi doručený napadnutý rozsudok, ktorým postupom mu bola podľa jeho názoru odňatá možnosť konať pred súdom, čím je založená prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. Preto žalobca navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu uviedol, že podľa jeho názoru postupom odvolacieho súdu nebola žalobcovi odňatá možnosť realizácie jeho práv, ktoré priznáva Občiansky súdny poriadok. Postup rozhodnutia odvolacieho súdu je upravený § 214 ods. 1 O. s. p. a žalovaný má za to, že v danom prípade bolo možné o odvolaní žalobcu rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Preto žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré

možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O. s. p.) a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovolanie účastníka konania upravené v tretej hlave štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

V zmysle ust. § 238 O. s. p. je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v procesnej forme rozsudku tiež prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.) alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Nakoľko v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil ani nejde o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky) je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. nemožno vyvodiť.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p. možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané

v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda, či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O. s. p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalobcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Z vymenovaných procesných väd je v dovolaní výslovne namietaná vada konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť pred ním konať.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Žalobca argumentáciu o existencii procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá na tvrdení, že odvolací súd nevytýčil pojednávanie, kde by sa mohol vyjadriť k dôvodom odvolania, čím podľa jeho názoru porušil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Podľa ust. § 214 ods. 1 O. s. p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.).

Dovolací súd v súvislosti s obsahom podaného dovolania zdôrazňuje aj to, že zákon pripúšťa skutočnosti alebo dôkazy v odvolacom konaní, v ktorom sa napáda rozhodnutie vynesené v sporovom prvostupňovom konaní iba v obmedzenom rozsahu. Dôkazy a skutočnosti, ktoré môžu byť odvolacími dôvodmi aj keď neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa sú charakteristické tým, že sa považujú za výnimočné a viažu sa na konkrétne vymedzené procesné situácie v konaní pred súdom prvého stupňa, ktoré situácie sú upravené ust. § 205a O. s. p.

Podľa ust. § 205a ods. 1 O. s. p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,

d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Keďže z obsahu spisu nevyplýva, že by došlo k situáciám podľa ust. § 205a ods. 1 O. s. p. ako aj, že by boli dané dôvody pre nariadenie pojednávania podľa ust. § 214 ods. 1 O. s. p. (odvolací súd nepovažoval za potrebné dokazovanie doplňovať ani zopakovať, súd prvého stupňa nerozhodol podľa ust. § 115a O. s. p. bez nariadenia pojednávania a nariadenie pojednávania nevyžadoval dôležitý verejný záujem), odvolací súd v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O. s. p. rozhodol o odvolaní žalobcu bez nariadenia pojednávania. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje aj na Dohovor o ľudských právach a základných slobodách, ktorý Dohovor nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych inštanciách pojednávania vykonávať verejne. Postupom odvolacieho súdu nedošlo preto k odňatiu možnosti žalobcu pred súdom konať v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p.

Za týchto okolností tvrdenie žalobcu, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom nie je opodstatnené.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepreukázala existencia žalobcom tvrdenej procesnej vady v zmysle ust. § 237 písm. f/ O. s. p. a že najavo nevyšla ani žiadna iná vada uvedená v ust. § 237 O. s. p. dovolací súd v ďalšom vychádzal z toho, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť ani z ust. § 237 O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobcu odmietol podľa ust. § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s ust. § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Úspešnému žalovanému vzniklo podľa ust. § 243b ods. 4 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov dovolacieho konania. Dovolací súd, ale žalovanému nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepožiadal o ich náhradu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je opravný prostriedok prípustný.

V Bratislave, 30. apríla 2014

JUDr. Beáta Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová